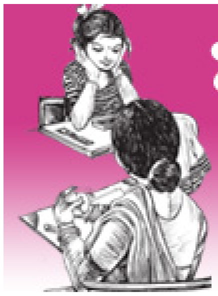

ప్రకృతి పుత్రుడు - వీడికి నగరం జనారణ్యం

వసుంధర

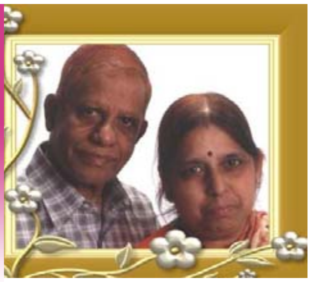

ఓ పెద్ద కథ అక్షరాల్లో ఇమిడితే అది నవల. ఆ కథలోంచి దృశ్యాలు పుడితే అది సినిమా. దృశ్యాల్లోంచి కథ పుడితే..? అదే నవలకీ , సినిమాకీ మధ్యాంతరంగా ఉండే సినీవల. సినిమాకోసం ఓ కథ అనుకుని, దానికి అనువైన సన్నివేశాలు కల్పించాక - అది దర్శకుడి చేతిలో సినిమా, రచయిత చేతిలో సినిమావల ఔతుంది. ప్రేక్షకుల వినోదం కోసం - క్రికెట్లో టెస్టు మ్యాచిల్లోంచి వన్డేలూ, వన్డేల్లోంచి ౨౦-౨౦లూ పుట్టుకొచ్చినట్లు, సాహిత్యంలో ఈ తరహా కొత్త ప్రయోగాలు పాఠకుల ఉత్సాహాన్ని పెంచుతూనే సాహిత్యానికి పుష్టినివ్వగలవని ఆశ. క్రికెట్ తో పోలిక - ఆసక్తి పెంచడం వరకే - పరిమాణం చిన్నబోవడానికి కాదని మనవి. ఇక చదవండి - చూడండి.

– వసుంధర

అప్పుడే స్నానం చేసిన భారతి పువ్వులాంటి ఆ శరీరానికి రంగు రంగుల దుస్తులు చుట్టి సీతాకోక చిలుకగా మారింది. ఆ వెంటనే తలిదండ్రుల పాదాల మీద వ్రాలి తులసిదళమయింది. తండ్రి ఆమెను దీవించాడు.

తల్లి మాత్రం, "ముందు దేవుడికి మొక్కాలమ్మా" అంది.

భారతి లేచి నిలబడి, "నాకు మీరే దేవుళ్ళు. వేరే దేవుళ్ళను నేను నమ్మను" అంది.

తల్లి కలవరపడుతూ, "అలాగనకూడదు. అసలే ఈ రోజు నట్టింట్లో పాలొలికాయి. అపశకునం. శుభమా అని ఉద్యోగంలో జేరుతున్నావు. ఈ రోజుకి దేవుణ్ణి ప్రార్థించి వెళ్ళు" అంది.

"నేను శకునాలు నమ్మను" అంది భారతి.

తండ్రి ముచ్చటగా చూస్తూ, "వయసుకు మించిన తెలివి నీది. అందుకే ఓ చిన్న సలహా. నీ వ్యక్తిత్వానికో గుర్తింపు వచ్చేదాకా నీ తెలివితో ఎవర్నీ శాసించకు. లోకాన్ననుసరించు" అన్నాడు.

భారతి నవ్వి, "అమ్మ చెప్పిందే కదా, మీరూ చెప్పారు" అంది.

"అమ్మ మాటల వెనుక అజ్ఞానం, బానిస మనస్తత్వం ఉన్నాయి. మాటల వెనుక అనుభవం, త్యాగం ఉన్నాయి.ఆ తేడాయే లేకపోతే దెయ్యమూ, దేవుడూ కూడా ఒకటే - మా మాటల్లాగే" అన్నాడు తండ్రి.

భారతి ఇంటి గుమ్మం దాటుతుంటే పిల్లి ఎదురైె తన ఉనికిని గమనించలేదనో ఏమో మ్యావుమని కూడా అంది. అది గమనించిందేమో భారతి తల్లి కెవ్వుమంది.

ఇదంతా గమనించనట్లుగానే భారతి వెనుదిరక్కుండా చకచకా ముందుకు సాగిపోయింది.

✡ ✡ ✡

వివేకానందా పబ్లిక్ స్కూల్లో ఆరో తరగతి ఏ డివిజను. ఇంకా టీచరు రాలేదని పిల్లలందరూ ఎవరి ధోరణిలో వాళ్ళున్నారు. కొందరు కబుర్లాడుతున్నారు. కొందరు బొమ్మలేస్తున్నారు. కొందరు పాటలు పాడుతున్నారు. కొందరు తిట్టుకుంటున్నారు. కొందరు కొట్టుకుంటున్నారు.

అప్పుడు భారతి క్లాసులో ప్రవేశించింది. అదామెకు మొదటి క్లాసు.

"కొత్త టీచర్..." క్లాసులో గుసగుసలు. పిల్లలు సీట్లలో ఎవరి సీట్లలో వాళ్ళు సద్దుకున్నారు - ఒక్క భావన తప్ప. ఆమె సీట్లో కూర్చున్న సీతని జడపట్టుకు లాగుతోంది. సీత నొప్పితో కుయ్యోమంటోంది.

భారతి భావనని మందలిస్తూ సమీపించింది. భావన పట్టించుకోలేదు సరికదా, "నేను దీన్ని ఒక్కటే జడేసుకు రమ్మంటే రెండు జడలేసుకొచ్చింది. నన్నాపొద్దు టీచర్ - ఇలా చేస్తే కానీ దీనికి బుద్ధిరాదు" అంటూ సీత జడని మళ్ళీ బలంగా లాగింది.

"మర్చిపోయి రెండు జడలేసుకొచ్చాను. సారీ కూడా చెప్పానుగా" అంది సీత ఏడుపు గొంతుతో.

"నీ జడలు, నీ ఇష్టం. ఈ పాపెవరూ నిన్ను శాసించడానికి?" అంది భారతి కోపంగా.

"ఆ మాట దాన్ననమనండి" అంది భావన సవాలు చేస్తున్నట్లు.

సీత కథ తెలుసుకుందుకు ఎంతో సేపు పట్టలేదు భారతికి.

ఆ ఊళ్ళో ప్రముఖ వ్యాపారస్తుడు భుజంగరావు తన పాపాలు కడుక్కుందుకు అడపా తడపా కొన్ని మంచి పనులు చేస్తుంటాడు. సీతకు తెలివుంది. డబ్బులేదు. ఆమె తలితండ్రులాయనకి తెలుసు. సీత నాయన వివేకానందా పబ్లిక్ స్కూలంత మంచి చోట చదివిస్తానంటే వాళ్ళూ, సీతా కూడా మురిసిపోయారు. కానీ సీత అందంలోనూ, తెలివిలోనూ కూడా క్లాస్‌మేట్ భావనని మించడమూ, ఆ భావన భుజంగరావు కూతురు కావడమూ సీతని కష్టాల్లో పడేసింది.

భావన నోట్సులు సీతే రాసిపెట్టాలి. భావన పుస్తకాలు సీతే మొయ్యాలి. భావన ఎంగిలి చేసి వదిలాకే సీత తన టిఫిను బాక్సులో తిండి తినాలి. భావన ఎలా చెబితే సీత అలా మసలుకోవాలి.

సీత చిన్న పిల్ల, భావన ఆగడాలు భరించలేక తనకీ చదువు వద్దనుకుంది ఆరంభంలో. కానీ ఈ స్వతంత్ర భారతంలో సీతవంటివాళ్ళకి - భుజంగరావులాంటి వాళ్ళొప్పుకుంటే తప్ప - చదువుకోమనే స్వేచ్ఛ కూడా లేదు. తలిదండ్రులు సీతకు నచ్చజెప్పారు. సీత తన మనసుకు నచ్చచెప్పుకుంది.

ఈ దేశంలో ఎందరో జీవచ్ఛవాల్లా బ్రతుకీడుస్తున్నారు. సీత వారిలో ఒకతె అయింది.

"భావనా! సీతకి సారీ చెప్పు" అంది భారతి - సీత కథ తెలిసేక.

"సారీ చెప్పమని దాన్నడగమనండి - చెబుతాను" అంది భావన నిర్భయంగా.

సీత అడగదని భారతికి అర్థమయిపోయింది. అందుకని, "టీచర్ని - చెబుతున్నాను. సీతకి సారీ చెప్పు -" అంది.

"చెప్పను-" అంది భావన

"ఎందుకు చెప్పవు?"

"నేను భుజంగరావు కూతుర్ని"

భారతి తన్ను తాను అదుపు చేసుకుంది. ఇది తన మొదటి క్లాసు. ఇక్కడేం జరిగినా తల్లి దేవుడంటుంది. లేక పోతే పిల్లి అంటుంది.

భారతి తన సీట్లోకి వెళ్ళి శిష్యులందరికీ సర్వమానవ సమానత్వం గురించి నాలుగు మాటలు చెప్పి, "మీరది విద్యార్థి దశనుంచీ తెలుసుకోవాలనే క్లాసులో యూనిఫాం పద్ధతి ప్రవేశపెట్టారు. స్కూల్లో పేదా గొప్పా తేడాలుండకుండా అంతా ఒకే డ్రస్సు వేసుకుంటున్నారు కదా - అలాగే మీరంతా కూడా..." అని ఇంకా ఏదో అనబోతుండగా భావన లేచి నిలబడింది.

"సారీ టీచర్ - అందరివీ ఒకే డ్రస్సులు కావు. నావి కొత్తవి. అవి నేను మాత్రమే వేసుకుంటాను. నేను నాలుగు వారాలు కట్టి విడిచాక అవి సీత వేసుకుంటుంది..." అంది భావన.

క్లాసులో చాలామందే నవ్వారు. వందేమాతరం అన్న భారతీయుణ్ణి - మరో భారతీయుడు లాఠీతో కొడుతుంటే బ్రిటిషువాడు నవ్వినట్లుందా నవ్వు.

భారతిలో ఆవేశం రేగింది - "స్టాండప్ ఆన్ ది బెంచ్" అందామె.

"ఎక్కను" అంది భావన అధికారస్వరంతో.

"బెంచి ఎక్కేదాకా నా క్లాసుకి రాకు - గెటౌట్ -" అంది భారతి.

ఆమె మాటలింకా పూర్తికాకుండానే భావన క్లాసులోంచి వెళ్ళిపోయింది.

భారతి ఆవేశం నుంచి బయటపడ్డానికి ప్రయత్నం చేస్తుంటే పిల్లలమంతా పుస్తకాలు మూసేసారు. అది గమనించిన భారతి,"అలా పుస్తకాలు మూసేయకండి. ఈ రోజు నా మొదటి క్లాసు. ఎంతో కొంత పాఠం చెప్పి తీరుతాను" అంది.

"పాఠమేం చెబుతారు? మీకిప్పుడు ప్రిన్సిపాల్ పిలుపొస్తుందిగా" అందో విద్యార్థిని.

భారతి ఆ మాటకి స్పందించేలోగా ఆమెకి ప్రిన్సిపాల్నుంచి పిలుపొచ్చింది.

✡✡✡

"భావన పక్క రూంలో ఉంది. వెళ్ళి ఆమెకు సారీ చెప్పమ్మా" అంది ప్రిన్సిపాలు భారతితో.

భారతి దెబ్బతిని, "భావన మీకేం చెప్పిందో తెలియదు. మీరు నేను చెప్పేది వినరా" అంది.

"కురుక్షేత్ర యుద్ధాన్ని ఆదినుంచీ సంజయుడు ధృతరాష్ట్రుడికి చెబుతూనే ఉన్నాడు. విని ఆయనేం చేశాడు? ఆయన మహారాజు. నేను ప్రిన్సిపాలు. విని ఊరుకోవడమే మా సంప్రదాయం -"

భారతి ఆవేశపడి. "భావన మాటమాటికీ తను భుజంగరావు కూతుర్నంటుంది. కానీ స్కూల్లో చేరాక ఆమె కూడా ఒక స్టూడెంటు. అంతే! ఆ విషయం ఆమె గుర్తించేలా చేయడం మన కర్తవ్యం" అంది.

"ప్రతి వంశంలోనూ ఓ మహాపురుషుడు పుట్టి పేరు తెచ్చుకుంటాడు. ఆ తర్వాత ఆ వంశం వాళ్ళు పేరు తెచ్చుకుందుకింకేం చేయక్కర్లేదు - ఆ మహాపురుషుడికి కొడుకో, కూతురో, కోడలో, అల్లుడో, మనుమడో మనుమరాలో అయితే చాలు అంత పేరూ, అంత హోదా, అంత గౌరవం, అంత ఆదరణా లభిస్తుంది. అది మన సంప్రదాయం -"

"కానీ పాఠశాల క్షీరసాగరం వంటిది, దీన్ని మథిస్తే..."

"ముందు హాలాహలంపుడుతుంది. దాన్ని భరించగల శక్తి నీకుండదు -"

"అయితే నేనేం చేయాలి?"

"టీచరంటే మేఘం. వర్షించడం నీ బాధ్యత. చిప్పలోన బడ్డ చినుకు ముత్యంబయ్యె, నీట బడ్డ చినుకు నీట కలిసె...."

"అలా ఉండడం నా వల్లకాదు. నేనీ ఉద్యోగానికి రాజీనామా చేస్తాను-" అంది భారతి.

"సీత చదువు మానాలనుకుంది. మానగలిగిందా? నువ్వూ అంతే - భుజంగరావుగారొప్పుకోకపోతే నువ్వు రాజీనామా చెయ్యలేవు. గోటితో పోయేదాన్ని గొడ్డలిదాకా తీసుకు రాకు. నా మాట విని భావనకి సారీ చెప్పు."

"చెప్పకపోతే?"

ప్రిన్సిపాలు విసుగ్గా, "ఎక్కువగా ప్రశ్నలేయకు. ఐదు నిముషాలో నా బల్ల మీద ఫోను మ్రోగుతుంది. ఈలోగా భావనకి సారీ చెప్పకపోతే - విషయం భుజంగరావుగారికి ఫోన్లో చెప్పాలి"

"మేడం - ఇలాంటి బెదిరింపులు నా కిష్టముండదు. నేను వెడుతున్నాను"

"చూడమ్మా భారతీ - నా మాటల వెనుక అనుభవం, లౌక్యం ఉన్నాయి. వాటి నర్థం చేసుకుందుకు నీ తెలివి చాలదు. గుడ్డిగా అనుసరించావా - అది నీకే మంచిది" ప్రిన్సిపాలు అనునయంగా చెప్పింది.

ఆ మాటలు వినగానే తండ్రి గుర్తుకొచ్చాడు భారతికి. ప్రిన్సిపాల్ని చూస్తే ఆమె చూపుల్లో తండ్రి కనిపించాడు.

భారతి ఆగింది.

అప్పుడే బల్లమీద ఫోను మ్రోగింది.

ప్రిన్సిపాలు కంగారుగా, "భుజంగరావుగారే - సందేహంలేదు. వెళ్ళమ్మా - భావనకి సారీ చెప్పు" అంది.

"కంగారుపడకండి, భుజంగరావుగారితో నేను మాట్లాడతాను" అంది భారతి.

ప్రిన్సిపాలు నవ్వి, "భుజంగరావుగారితో మాట్లాడ్డముండదు. ఆయన మాట్లాడుతుంటే వినడమే" అంటూ ఫోను తీసింది. ఓ క్షణం గడిచాక, "ఆమె ఇక్కడే ఉంది. ఫోన్ ఇస్తున్నాను" అంది.

భారతి ఫోనందుకని ఏదో మాటాడబోయి ఆగిపోయింది. అవతలనుంచి ఏమి వినబడుతోందో ఏమో క్రమంగా ఆమె ముఖం పాలిపోయింది.

ఆమె ఫోను పెట్టేస్తే - ప్రిన్సిపాలు ఆమెని జాలిగా చూసింది.

"ఆరో తరగతి ఏ డివిజన్‌కి, తరువాత క్లాసు కూడా నాదే - భుజంగరావుగారు చెప్పారు-" అంది భారతి.

"ఒకే - డన్" అంది ప్రిన్సిపాలు.

✡ ✡ ✡

క్లాసులో అందరూ బుద్ధిగా కూర్చున్నారు. వారిలో భావన కూడా ఉంది.

భారతి క్లాసులో ప్రవేశించింది. శిష్యులందర్నీ గంభీరంగా చూసింది. కళ్ళు చెమ్మగిల్లకుండా ఆపుకుంది. గొంతు తడి కాకుండా సవరించుకుంది. నెమ్మదిగా, "భావనా!" అంది.

భావన వినయంగా లేచి నిలబడింది.

"తప్పెవరు చేసినా తప్పే. జాతి మత కుల వివక్షత లేదు. పేదా గొప్పా తేడా లేదు. గురుశిష్యులన్న బేధం లేదు. నువ్విలారా" అంది భారతి.

భావన ముందుకు వెళ్ళింది.

"అలా కుర్చీలో కూర్చో!" అంది భారతి.

అది టీచరు కుర్చీ. భావన తటపాయించకుండా అందులో కూర్చుంది.

భారతి నెమ్మదిగా భావన సీటు వద్దకు వెళ్ళింది. నెమ్మదిగా బల్ల ఎక్కి నిలబడింది.

"తప్పు చేసాను కదా - అందుకని బెంచీ ఎక్కాను" అంది భారతి.

అలాంటిది చూడ్డం అదే మొదటిసారేమో క్లాసు క్లాసంతా నివ్వెరపోయింది.

భారతి పాఠం మొదలు పెట్టింది.

క్లాస్‌రూం ఎంట్రన్సు దగ్గర జర్నలిస్టుల కెమేరాలు కాబోలు తళుక్కుమన్నాయి.

✡ ✡ ✡

మర్నాటి ఉదయానికల్లా - భారతిని ఆదర్శ ఉపాధ్యాయినిగా అభివర్ణిస్తూ -

ఒకటి కాదు, రెండు కాదు, మొత్తం మూడు దినపత్రికలు ఆ సంచలన వార్తని ఫోటోతో సహా ఫ్రంట్ పేజీలో చదవరులకందించాయి.

రెండు కాదు. మూడు కాదు, మొత్తం టీవీ ఛానెళ్ళన్నీ ఆ దృశ్యాన్ని ప్రైం టైములో ప్రేక్షలకి అందించాయి. వార్తలో ఆదర్శం తళుక్కుమంటున్నా - భుజంగరావు కూతురితో జతపడ్డ ఆ వార్త ఎందరి హృదయాల్నో కలుక్కుమనిపించింది.

అలా కలుక్కుమన్న హృదయాలలో ఒక్కటి మాత్రం లేతది. అది వనజ అనే పన్నెండేళ్ళ పాపది.

వనజ వివేకానందా పబ్లిక్ స్కూల్లోనే ఎనిమిదో తరగతి చదువుతోంది.

ఆమెకి భావన తెలుసు. భావన పొగరూ తెలుసు. అందులో ఆశ్చర్యం లేదు. భావనతో కాస్త పరిచయమైతే చాలు ఆమె పొగరుతోనూ పరిచయమౌతుంది.

ఏం జరిగిందో వనజ ఊహించింది. ఊహలోని వాస్తవాన్ని అంచనా వేయడానికామె ఒక రోజంతా కష్టపడి ఆరాలు తీసింది. సేకరించిన సమాచారంతో - ఒక పత్రికా కార్యాలయానికి వెళ్ళింది. తనవద్ద సంచలనవార్త ఉందంటే ఆమెకు వెంటనే సంపాదకుడి ఇంటర్వ్యూ దొరికింది. ఐతే సంపాదకుడామె చెప్పింది విని, "ఇది భుజంగరావుగారి పేపరు. ఇందులో నిజానికి మాత్రమే ప్రాధాన్యమిస్తాం" అన్నాడు.

"నేను చెబుతున్నది నిజమే" అంది వనజ.

"నిజమంటే ఆయనకు అనుకూలంగా ఉంటుంది. లేదా ఆయన ప్రత్యర్థులకి ప్రతికూలంగా ఉంటుంది" అంటూ ఆయన ఆమె వయసుని కూడా పరిగణనలోకి తీసుకోకుండా నిజాన్ని నిర్వచించాడు.

"నేను చెప్పేది నిజమని నిరూపిస్తే?" అంది వనజ వయసుకు మించిన ఆవేశంతో.

"నువ్వు నిరూపించేది నిజంకాదు. మేము ప్రచురించేదే నిజం" అన్నాడు సంపాదకుడు.

వనజ మరో పత్రిక కార్యాలయానికి వెడితే, "మా పత్రికలో బ్రతికున్న మనిషి మరణవార్త వేస్తే ఆ మనిషిని చంపేస్తాం తప్ప - వార్తను సవరించం" అన్న సమాధానం లభించింది. మొదటి పత్రికంత కాకపోయినా ఈ పత్రికతోటి భుజంగరావుకి అంతో ఇంతో సంబంధముందని ఆమెకి తెలిసింది.

వనజ పట్టువిడలేదు. భుజంగరావుకే మాత్రం సంబంధంలేకుండా, అప్పుడప్పుడు ఆయనకి వ్యతిరేకంగా వార్తలు కూడా ప్రచురించే పత్రిక గురించి ఆరా తీసి ఆ సంపాదకుణ్ణి కలుసుకుంది. జరిగిన ఘోరాన్ని చెప్పి, "భుజంగరావు భారతీ మేడమ్‌తో ఫోన్లో ఎంత అనాగరికంగా మాట్లాడారో తెలియదు. కానీ ఆయన చర్యని సహించడం అంతకన్నా అనాగరికం" అంది.

"ఒక మామూలు టీచరుకోసం - భుజంగరావువంటి వాళ్ళకి ఎదురు తిరగలేం. నువ్వో పెద్ద రాజకీయనాయకుణ్ణి పట్టుకో. ఆయన రికమెండ్ చేస్తే మేమీ వార్త ప్రచురించగలం" అన్నాడా సంపాదకుడు.

వనజ ఆవేశపడితే సంపాదకుడా ఆవేశానికి ముచ్చట పడి, "నీలోని ఇన్వెస్టిగేటివ్ జర్నలిస్టుకి నా అభినందనలు. ముందు డిగ్రీ దాకా ఐనా చదువు పూర్తి చెయ్యి. మా పత్రికకి రిపోర్టర్ని చేస్తాను -" అన్నాడు.

"నాకు పత్రికల మీద నమ్మకం పోయింది. ఇక రిపోర్టర్నయ్యే ప్రసక్తే లేదు" అంటూ వనజ అక్కణ్ణించి లేచింది. సంపాదకుడు భారంగా నిట్టూర్చి, "నీకు కొన్ని మాటలు చెప్పాలనుంది కానీ నా హోదా అందుకనుమతించదు. పక్క గదిలో సీనియర్ రిపోర్టరు సత్యంగారున్నారు. వెళ్ళేముందోసారి ఆయన్ను కలుసుకో" అన్నాడు. వనజ ఆశ్చర్యంగా చూస్తే - ఆయన తలదించుకుని తన ముందున్న కాగితాలు చూస్తున్నాడు.

✡✡✡

నెరిసిన జుత్తు, ముడతల ముఖం. పీల శరీరం - వెరసి సత్యం.

సత్యం వనజ చెప్పినదంతా ఓపిగ్గా విని చిరునవ్వు నవ్వి, "ఎప్పుడైనా రోడ్డుమీద అడుక్కునే వాణ్ణి చూసేవా?" అన్నాడు.

"ఊఁ" అంది వనజ

"నా వయసున్న నా అంత బక్కప్రాణి రిక్షాలాగడం చూసావా?"

"ఊఁ"

"ఈ సమాజంలో వాళ్ళకేదో అన్యాయం జరిగిందని నీకు తోచలేదా మరి?" అన్నాడు సత్యం.

వనజ ఈ ప్రశ్నకు తెల్లబోయింది.

"టీచరు నీ సాటి మనిషి. అందుకే ఆమె కష్టానికి నీ మనసు స్పందించింది. నీకంటే తక్కువ స్థాయి మనుషుల గురించి నీ మనసు స్పందించదు. అలాంటప్పుడు భుజంగరావు వంటి వాళ్ళు తమకంటే తక్కువ స్థాయి టీచరు గురించి ఎందుకు స్పందించాలి?"

"అంటే?" అంది వనజ.

"పత్రికలు సమాజానికి దర్పణం. ఇప్పటినుంచీ వాటిమీద నమ్మకం పోగొట్టుకోకు"

"మరి భారతీ టీచర్కి జరిగిన అన్యాయాని అలా చూస్తూ ఊరుకోవలసిందేనా?"

సత్యం నవ్వాడు, "భారతీ టీచర్ అమ్మనడుగు. నేనప్పుడే చెప్పానే - పిల్లి శకునం వచ్చిందని - అంటుంది. ఆమె నాన్ననడుగు. మనిషి తెలివికి అనుభవం, లౌక్యం జతపడాలంటాడు. ఇక భారతీ టీచర్ విషయం. ఆమె బట్టలు పనిమనిషి ఉతుకుతుంది. గిన్నెలు పనిమనిషి తోముతుంది. ఆమె రిక్షా ఎక్కితే ఓ మనిషి ఆ బరువును లాగుతాడు. ఆమె సూట్ కేసు బరువుగా ఉంటే ఓ మనిషి దాన్ని మోస్తాడు. అలాంటి భారతి టీచర్ని భుజంగరావు బెంచీ ఎక్కించాడు. దాన్నేగా నువ్వన్యాయమంటున్నది!"

"మీరు నిజాన్ని పక్కదారి పట్టిస్తున్నారు..."

సత్యం తల అడ్డంగా ఊపి, "నాగరికత పెరిగిన కొద్దీ, విజ్ఞానం పెంపొందిన కొద్దీ - సామాన్య మానవుడికి నిజం చెప్పడం ప్రమాదమవుతుంది. అయితే సముద్రంలో బడబాగ్ని ప్రజ్వరిల్లినట్లు పత్రిఖాలోకంలోనూ 'కాంతి కిరణం' ఉంది. నిజాన్ని నిర్భయంగా ప్రకటించి మనగలిగిన శ్యామలరావు ఆ పత్రికా సంపాదకుడు. నువ్వయన్ని కలవడం నీకూ ఆయనకూ, బహుశా ఈ ప్రపంచానికీ కూడా మంచిది కావచ్చు" అన్నాడు.

"కాంతి కిరణం - ఆ పేపరు గురించి నేను వినలేదే!" అంది వనజ ఆశ్చర్యంగా.

"పత్రికాలోకంలో అంతగా ప్రాధాన్యం లేని కాంతి కిరణం గురించి తెలిస్తే ఆశ్చర్యపడాలి కానీ తెలియకపోతే ఆశ్చర్యమేముంది?" అన్నాడు సత్యం.

వనజ లేచి నిలబడింది.

"ఈ విషయాన్నింతటితో మరిచావో, అందరు సామాన్యులా నువ్వూ హాయిగా బ్రతకొచ్చు శ్యామలరావును కలిసావో - నీ జీవితానికి పెనుతుఫాను తప్పదు. ఆ తాకిడికి తట్టుకోగలవో లేదో ఆలోచించుకో"

వనజ ఆయనకు రెండు చేతులూ జోడించింది, "మీ మాటల్లో హెచ్చరిక కాదు - దీవెనలు వినిపిస్తున్నాయి"

✡✡✡

కాంతి కిరణం పత్రికా కార్యాలయం. విజిటర్సు హాల్లో గోడకు పెద్ద అక్షరాలలో వ్రాయబడిన సందేశ పటం వ్రేలాడుతోంది.

"నాగరికత మృగాన్ని మనిషిగా మార్చి కొండ గుహల్లోంచీ నగరాల్లోకి నడిపించింది. ఇప్పటికీ మనిషి కాలేని మృగాలు కొన్ని అబద్ధపు చీకట్లను సృష్టించి సామాన్యులను చాటు దెబ్బ తీస్తున్నాయి. మనుషుల మధ్య మృగాలను గుర్తించడానికి ఆవిర్భవించినదే కాంతి కిరణం."

అప్పుడే అక్కడ అడుగుపెట్టిన వనజ ఈ వాక్యాలు చదివి ఎంతో ప్రభావితురాలయింది.

ఆమెకు శ్యామలరావు దర్శనభాగ్యం తొందరగానే లభించింది. ఆయన ఆమె చెప్పిందంతా విని చేయిసాచి, "భావి భారత విలేకరీ - నీకు నా అభినందనలు -" అన్నాడు.

వనజ తన చేతిని ముందుకు చాపకుండా, "నేను చెప్పిన నిజాలు మీరు ప్రకటిస్తారా?" అంది.

"జవాబుకి రేపటి కాంతికిరణం చూడు -" గంభీరంగా అన్నాడాయన.

(కొనసాగింపు వచ్చేసంచికలో)

✡✡✡